over det lille 7-aars Barns Lidelser, naar Efterretningen os om en anden grufuld Forbrydelse, forøvet mod en 19-aarig ung Pige!

Hvad er det dog for en Samfundstilstand, vi lever i?

Vi har udryddet Ulvene her i Danmark, fordi de rev vore Faar ihjæl, men Menneskedyret faar Lov til frit at gaa omkring og skænde og myrde vore Børn og unge Kvinder.

Det særlig oprørende ved den lille Piges Mord er, at hendes Morder tidligere har været straffet med to Aars Forbedringshus for Sædelighedsforbrydelser, og at han var frygtet af alle sine Naboer.

Vi Mødre kræver, at et saa farligt Menneske ikke faar Lov til at gaa frit omkring, indtil han begaar en saadan rædselsfuld Forbrydelse som denne sidste. Vi ønsker ikke Hævn, skøndt Hævnen — om noget Steds saa her — var paa sin Plads, men vi kræver, at det Menneske, som er abnorm i kønslig Henseende, gøres uskadeligt f. Eks. ved livsvarig Indespærring.

Vi lever jo dog ikke i et barbarisk Land eller i Krigstid, hvor de vilde Lidenskaber vanskelig kan holdes i Tømme, men i det højtciviliserede Danmark og i dybeste Fred. Saa maa der kunne raades Bod paa saadanne Tilstande, og det gælder om at finde, hvor Fejlen ligger.

Ifølge Straffeloven skal den, der øver Voldtægt, „straffes med Strafarbejde, ikke under 4 Aar, eller under særdeles skærpende Omstændigheder med Livsstraf."

Straffebestemmelsen lyder stræng og alvorlig nok, men den faar ikke den Betydning, den burde have, fordi Straffen ofte nedsættes ifølge Straffelovens § 39. Denne siger, at „Taaber og andre Personer, som ikke kan antages i Gerningens Øjeblik at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne sjælssunde Personer" skal have en ringere Straf.

Denne Bestemmelse skylder en menneskekærlig Følelse hos Lovgiverne sin Tilblivelse, idet de har ment, at den, der ikke er helt tilregnelig, ikke kan gøres ansvarlig for sine Handlinger, men hvor uendelig megen Skade har denne Bestemmelse ikke gjort. Det er kun nogle faa Aar siden, at Kvinder her i Landet fik en Adresse i Gang, som i mindre end 14 Dage fik 184,000 Underskrifter. Den Begivenhed, som var den umiddelbare Aarsag til denne Adresse, der forøvrigt Landet over blev baaret af Harmen over Ørstedmordet, var af en særlig oprørende Art. Oppe i Jylland gik en Mand midt paa Dagen hjem fra Byen, hvor han havde drukket en Del Spiritus og forsøgte to Gange, under særlig oprørende Omstændigheder, Voldtægt, først paa en Pige, som kun slap fra ham, fordi der kom en Vogn, siden paa en Kone, og kun fordi denne kæmpede saa tappert med ham, slap hun fra ham, men havde han haft en Kniv paa sig, var hun næppe sluppen fra ham med Livet, for han sagde ustandselig: „Aa, havde jeg blot min Kniv."

Han blev — i Ly af § 39 — idømt 8 Maaneders Forbedringshus, saa kan han atter gaa frank og fri omkring og overfalde værgeløse Kvinder paa Alfarvej. Dette er et slaaende Eksempel paa den Fejl i Samfundsordenen, som vi Kvinder vil til Livs.

De Mennesker, som begaar den Slags rædselsfulde Forbrydelser, er næsten altid enten Taaber eller Alkoholister eller Mennesker, der paa en eller anden Maade hører til de i § 39 nævnte Personer. Det, at de er abnorme, gør dem ganske vist mindre hjemfaldne til Straf, men det gør dem ikke en Smule mindre farlige for Samfundet. Og det, vi Kvinder ønsker, er derfor, at Straffeloven ændres saaledes, at den Slags Mennesker, som uden at være sindssyge dog er kønsligt utilregnelige og derved er en stadig truende Fare for Kvindens Ære og Liv, ikke — som § 39 siger — idømmes en ringere Straf, — det vil sige: slippes ud efter forholdsvis kort Tids Forløb for at begynde forfra paa Forbrydelserne — men at de holdes indespærrede i Tvangsarbejdsanstalter eller Kriminalasyler, fra hvilke de aldrig kan slippe ud, uden at Lægen kan give dem et aldeles paalideligt Vidnesbyrd om, at de er fuldstændig helbredede og skønnes aldrig at ville begaa en saadan Forbrydelse mere.

Vi Kvinder, har ikke Tid til at vente mere. Vi bør ikke taale denne Samfundstilstand længere. Skal vi sidde rolig og lade al denne Rædsel gaa for sig, og ydmygt og beskedent sysle i Hjemmet og lade Mændene ene ordne Samfundet? Nej og atter nej!

Endnu stænger Mændene os — til Skade for sig selv og hele Menneskeslægten — ude fra Retten til at være med at bygge Samfundet op ved Love, den, de selv herhjemme fik i 1849.

Men vor — Kvindens, Moderens — Stemme maa de alligevel høre, naar det, som her, gælder Børns og unge Kvinders Ære og Liv.

For de Kvinder, som for det meste vil kunne skaffe sig Ledsagelse eller holde sig hjemme, betyder denne Samfundstilstand et Tab af Frihed, som føles meget strærkt. Men Flertallet af Kvinder og Børn maa og skal færdes ene paa Veje og i Skove, til Arbejde eller i Skole. Det er særlig for disse Kvinders Skyld, at der maa stilles et uafviseligt Krav om Forandring i Samfundstilstandene. Vi kræver, at Rigsdagen, naar den til Vinter samles, skal tage hele dette Spørgsmaal op til Løsning, og at der da gives os Kvinder Lejlighed til, efter moden Overvejelse at fremkomme med vor Mening om denne Sag, der først og fremmest vedrører Kvinderne.

Professor Friedenreich: Dette Møde er ligesom de mange Avisartikler, der fylder Dagbladene, Udtryk for, at Almenheden er bleven opskræmmet ved de 3 paa hinanden følgende Mord paa værgeløse Personer. Det ser jo ud, som om der var en Epidemi af saadanne Forbrydelser i Anmarsch, og det kan heller ikke nægtes, at gruopvækkende, blodige Forbrydelser ved Suggestionens Magt kan optræde som en Slags Epidemi.

Det bør dog ikke overses, at det her drejer